

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4996/2019
12.12.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Споменке Зарић, Бисерке Живановић, Бранислава Босиљковића и Браниславе Апостоловић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Марија Јоксовић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Високи савет судства, Привредни суд у Сомбору, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Суботици, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гжрр бр. 129/19 од 26.07.2019. године, на седници одржаној 12.12.2019. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гжрр бр. 129/19 од 26.07.2019. године, као изузетно дозвољеној ревизији.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог, изјављена против пресуде Вишег суда у Сомбору Гжрр бр. 129/19 од 26.07.2019. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Сомбору Прр бр. 238/18 од 06.03.2019. године, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца и обавезана је тужена да му, на име новчаног обештећења због повреде права на суђење у разумном року исплати износ од 400,00 еура у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, са припадајућом каматом. Преко досуђеног, а до траженог износа од 3.000.00 еура, са припадајућом каматом, тужбени захтев тужиоца је одбијен као неоснован. Обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 27.000,00 динара, са припадајућом каматом.

Пресудом Вишег суда у Сомбору Гжрр бр. 129/19 од 26.07.2019. године, потврђена је првостепена пресуда и одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 404. ЗПП.

Применом члана 404. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ бр.72/11 и 55/14), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног

права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Ценећи испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије, Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени законски услови за одлучивање о посебној ревизији тужиоца, као изузетно дозвољеној ревизији, на основу одредбе члана 404. став 1. ЗПП, с обзиром на то да не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и потребе новог тумачења права, јер се у конкретном случају ради о парници ради накнаде штете – новчаног обештећења због повреде права на суђење у разумном року, у којима одлука о основаности тужбеног захтева и примена материјалног права зависе од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају, а тужилац уз ревизију није приложила судске одлуке које би учиниле основаним разлог предвиђен чланом 404. ЗПП за изјављивање ревизије, јер постојање различите судске одлуке не указује нужно и на другачију судску праксу.

Испитујући дозвољеност ревизије применом чл. 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, док према члану 479. став 6. ЗПП, против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Предмет тужбеног захтева је накнада штете, вредност побијаног дела правноснажне пресуде не прелази износ од 3.000,00 еура у динарској противвредности.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о спору у коме је побијана вредност предмета спора износ који не прелази динарску противвредност 3.000 евра, што значи да се ради о спору мале вредности, у коме ревизија није дозвољена, то је и ревизија тужиоца недозвољена, применом члана 479. став 6. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић